

Scénář k rozhlasové reportáži

Jaroslav Eliáš

„Takže zrovna konec války slavnej pro nás moc nebyl. Maminka zůstala sama, nás bylo tenkrát pět kluků, takže prožívat příjezd Rudé armády jsme jistě neměli.“

Jaroslav Eliáš se narodil 13. ledna 1940 v Pardubicích do rodiny důstojníka československé armády a válečného hrdiny nadporučíka Vladimíra Eliáše. Jeho tatínek zemřel na konci války roku 1945, když mu bylo pouhých pět let.

„Stala se tam taková nehoda, kdy on byl důstojníkem v záloze, a tak když už byla kapitulace, aniž bychom o tom asi úředně věděli, tak šli přebírat od těch německých úřadů do českých rukou, takže se ti důstojníci oblékli do uniforem československé armády a projížděla kolem nějaká kolona německých vojáků, který asi taky nevěděli, co se děje, tak začali střílet. Tatínek a ještě jeden důstojník tomu pak podlehl.“

Poté se celá rodina přestěhovala do Liberce. Od malička maminka vedla své děti k lásce k hudbě, která panu Eliášovi vydržela celý život.

„Nás maminkách hnedka všech pět bratří přihlásila do hudební školy. Takže já jsem tam chodil na klavír.“

Později navštěvoval varhanní oddělení v hudební škole s výborným panem profesorem.

„Vzpomínám, když už jsem pak byl tady v Praze, tak jsem byl varhaníkem v Týnském chrámu. Vrátil jsem se jednou zpátky, šel jsem ho navštívit do hudební školy. A on se mě samozřejmě ptal a co hraješ někde? A já jsem říkal: No hraju v Tejnském chrámě, ale to jsou nějaký divný varhany, protože já byl zvyklý v Liberci, tam byl velký romantický nástroj se 70 rejstříky. Když člověk pustil to pléno, no tak to jsem ty okna takhle třásly skoro.“

Jaroslavu Eliášovi se pražské varhany zpočátku nelíbily, panu profesorovi dokonce zmínil, že je to „hroznej nástroj“.

„No a on mi tenkrát řekl: Ty seš ale vůl, hraješ na nejlepší nástroj v republice a nelíbí se ti to.“

V profesním životě se Jaroslav Eliáš stal lékařem, a to specialistou na dětském ORL (ušní, nosní, krční). Působil nejdříve v Jablonci nad Nisou a pak přešel do Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, kde se po revoluci stal primářem.

„Tenkrát v 69 (taky už jsem nebyl nejmladší, ale bral jsem to asi jednoduše), tak jsem přijel do Prahy a dodneška si vzpomínám, jak na Václavském náměstí dole byla telefonní budka, jsem si vzal telefonní seznam a hledal jsem si, kde jsou tady nějaké ORL.“

Během Sametové revoluce v roce 1989 patřil mezi jeho pacienty i Václav Havel.

„Přišla za mnou Eliška Balzerová, já jsem ji kurýroval i její děti, že má mít zítra Havel projev a že nemá hlas, jestli bych pro to mohl něco udělat. Tak jsem říkal, že do zítřka toho asi moc neuděláme, ale zkusíme, tak se vždycky chlubím, že jsem držel Havla pod krkem, protože jsem mu tam potřeboval něco nakapat na ty hlasivky.“

Český lékař, zakladatel a předseda Společnosti pro duchovní hudbu a rytíř řádu maltézských rytířů shrnuje svůj život:

“Já nemůžu říct, že bych něčeho litoval.”